

33

Fortellingen

om

ELLEN G. WHITE

33. Et budskap til Ella.

Henvisninger: His Messenger, s. 169-174
Stories of my Grandmother, s. 192-200.

Dagens tekst: Lukas 16,10.

1. scene: En pikes bønn.

Tenk deg at søster White levde nå, og at hun skrev et viktig budskap spesielt til deg. Hva tror du at du ville si? Fortellingen i dag er om et budskap som søster White skrev til en pike på 14 år. Den piken var hennes eget barnebarn, Ella. Hun lever ennå, og heter fru Ella Robinson. Hun har skrevet en bok som heter "Stories of my Grandmother" (fortellinger om min bestemor).

Noen av søster Whites syn gjaldt viktige personer i Advent-bevegelsen slik som konferensformenn og bestyrere og sanatorier, forlag og skoler. Andre gjaldt predikanter, lærere, leger og foreldre. Selvom de fleste av synene var for voksne, fikk hun noen budskaper spesielt til barn.

Ella bodde i Australia sammen med sin familie og sin bestemor Ellen White. Ella hadde nettopp kommet hjem fra en kveldsskole som ble holdt for elever som måtte arbeide om dagen for å tjene penger til å gå på vår skole som het Avondale. Den kvelden da hun kom hjem fra skolen, knelte Ella ved siden av sengen sin og ba. Hun visste at hun ikke var så god kristen nå som hun hadde vært for tre år siden da hun ble døpt. Hun ba Gud om hjelp til å få tilbake den freden og gleden som hun hadde i hjertet sitt før. Men hun syntes ikke at bønnen hennes nådde lenger enn til taket og hun følte at hun drev lenger og lenger bort i fra Gud.

Etter at hun hadde bedt lenge, gikk hun og la seg, og mens tårene rant ned på puten hennes, ba hun: "Hjelp meg å rette på det som er galt, slik at jeg igjen kan være sikker på at du godtar meg."

2. scene: Besøk av bestemor.

Neste ettermiddag, kom Ellas bestemor, søster White på besøk i sin vogn. Hun hilste ikke muntert på familien som hun pleide, men sa alvorlig til Ellas mor: "Jeg vil gjerne at Willie skal kalle familien sammen, for jeg har noe å si til dere." Willie var søster Whites sønn.

Snart var hele familien samlet i stuen sammen med bestemor White. Ella og Mabel, hennes yngre søster holdt hver sin lille tvillingbror på fanget. Men bestemor White sa: "Vil noen annen ta seg av tvillingene? Jeg vil at Ella og Mabel skal høre oppmerksomt etter, for jeg har et alvorlig budskap til dem."

Så tok søster White frem flere papirark fra en liten veske hvor hun hadde sine skrivesaker, og begynte å lese for dem det hun hadde skrevet om morgenen. Hun sa: "Jeg kunne ikke sove etter kl. 11 i går kveld. I natt ble jeg undervist av Gud. Det var en som stod ved siden av meg og talte til meg."

Søster White hadde sett hele familien i synet. Hun sa til Ellas foreldre at det var uorden i hjemmet. Det var for mye bråk, og de glemte Gud i sine daglige plikter hjemme. Hun ble bedt om å si til barna at de måtte bruke mere tid til å lese i Bibelen.

"Kan det være mulig," tenkte Ella "at Gud har sendt sin engel fra himmelen med et budskap bare til oss?"

Søster White fortsatte: "Barna skulle forstå at en del av deres utdannelse er å lære og gjøre de små pliktene i livet ordentlig." Søster White leste videre: "La en levende tro, akkurat som tråder av gull, gå gjennom de daglige erfaringene, når dere gjør

de alminnelige pliktene. Hva dere enn gjør, så gjør alt til Guds ære. Da vil dere se opp til Jesus. Da vil kjærlighet til Jesus bli motivet for alt, og gi liv og kraft til alt som skal gjøres."

"Pikene," leste hun, "må bli flinkere til å lære ordentlige vaner og holde klærne sine rene og pent gjort i stand."

Ella og Mabel så på hverandre. Å, som de hatet å sitte og stoppe strømper og sy i stand kjolene sine. Selvfølgelig visste Gud om dette, og ønsket og hjelpe dem.

Som Ella satt og lyttet til det hennes bestemor leste, forsto hun at mesteparten av synet var ment spesielt for henne. Navnet hennes ble nevnt flere ganger. Hun fikk høre at det var hennes plikt å sette et riktig eksempel for sin yngre søster ved å være en virkelig, levende kristen i hjemmet. Hun skulle være trofast i alle de små pliktene hun hadde hjemme, og hun skulle ikke vente på at moren skulle be henne om alt hun skulle gjøre.

Søster White så direkte på sine to sønnedøtre og leste: "Det første dere skal gjøre, er å sørge for at alt på rommet deres er i orden. Gud liker ikke de vanene dere danner. Dere må skaffe dere riktige vaner også når det gjelder klær. Deres utseende skal være pent og tiltrekkende, for englene legger merke til slike ting. Dere må ikke forsømme de små tingene som må gjøres for å få et pent utseende. Til og med kjøkkenet skal også være pent. "Den som er tro i det lille er også tro i det store."

Da søster White var ferdig med å lese det lange brevet, ga hun det til familien og sa: "Dette er budskapet jeg er blitt bedt om å gi dere. Jeg råder dere alle til å gi akt på det."

Hun sa til Ella og hennes søster, at de ikke skulle være motløse, for englene var med dem for å se hvordan de kunne hjelpe dem med å utvikle en karakter som lignet Jesus.

Ella reagerte først på budskapet ved å bli bitter og fornærmet. Hun løp opp på rommet sitt, begravde ansiktet i puten og gråt. Hvorfor skulle hun bruke så mye tid på å feie og skure og vaske opp? Hun ville bruke tiden til å lese lekser. Hun ville ha gode karakterer på skolen.

Da, plutselig, akkurat som truffet av et lyn, husket hun noe. Hva var det hun hadde bedt om kvelden før? Hun hadde bedt Gud om hjelp. Så dette budskapet måtte være et direkte svar på hennes bønn. Ja, den store Gud i himmelen hadde hørt bønnen til en ung pike og hadde sendt sin engel for å vise henne hva som var galt med hennes liv. Gud elsket henne. Han hadde sendt et spesielt budskap og irettesatt henne fordi han elsket henne. Han hadde til og med nevnt Ella og Mabel ved navn.

Da disse tankene kom til henne, begynte angertårer å renne istedenfor de opprørske tårene som hadde rent noen øyeblikk før. Hun knelte på samme sted som hun hadde bedt kvelden før da hun følte seg forlatt av Gud. Nå visste hun at han ikke hadde forlatt henne og hun var takknemlig for å vite at den store Gud som styrer universet også tenkte på en ung pike som hadde gått bort fra ham. Han ønsket å ha henne med seg til himmelen, så han sendte sin engel for å hjelpe henne å finne veien tilbake.

3. scene: Den uvaskede gryten.

(Fjern alle folkene, vis 4 ved ovnen.)

Plutselig husket Ella en gryte som hun hadde satt i bløt og gjemt godt bak komfyren. Da hun var sikker på at ingen så henne, tok hun den frem og vasket den. Hun så seg om i kjøkkenet og fant flere ting som trengte å bli gjort. Hun skrubbet bordet godt, kastet ut et visst gresskar og ryddet opp på hele kjøkkenet. Mens hun arbeidet, tenkte hun på det verset som bestemor hadde sitert i budskapet: "Den som er tro i det lille, er også tro i det store." Hun bestemte seg for at fra nå av skulle hun holde kjøkkenet pent og rent.

En tid skammet Ella seg for å la noen få vite at hun hadde blitt irettesatt av en engel. Men senere forsto hun at dette budskapet som hjalp henne da hun var motløs, også kunne være et godt budskap for andre ungdommer som er fristet til å forsømme sitt arbeid og tro at ingen ser.

"Englene ser når vi ikke gjør vår plikt, men de ser også når vi gjør vår plikt ordentlig."

Ella likte dette verset: "Den som er tro i det lille, er også tro i det store..." Ella lovet seg selv at: "Heretter vil jeg prøve å gjøre alt så godt og trofast, som om jeg kunne se at Jesus ser på alt det jeg gjør."

Dette er et godt løfte for hver enkelt av oss også. La oss lese Ellas løfte igjen, så vi kan tenke på det mer alvorlig: "Heretter vil jeg prøve å gjøre alt så godt og trofast, som om jeg kunne se at Jesus ser på alt jeg gjør."